CULTURÀLIA

Número 12 — CENTRE CULTURAL DE TÀRREGA — Octubre 1999

sumari

2· Opinió
Esport, cultura, política
per Joan Bernà

2· Entrevista
Ramon Puig i Cunillera
per Pep Vall

4·5· **Naturalesa i Humanisme**
per Josep Ribera i Camps

6· **Les dones sàvies, de Molière**
per Miquel Millà i Novell

7· **Trenta anys i un dia**
per Jaume Espinagosa

8·9· **La Col·lecció Ardèvol de l'Arxiu Comarcal**
per Gener Gonzalvo

10· **Metàfores artístiques**
per Ermengol Puig

11· **La Roma eterna**
per Maurici Graus

12· Cara a Cara
Reflexions al voltant d'*Eyes wide shut*
per Frances Gasull / J.B. Solé

13· Vist per sentència
Amunt / Avall
per Francesc Gasull
Notícies de la biblioteca
per Carme Asensio

14· El plaer de la lectura
per Noèlia Lardíez
Jocs tradicionals
per Francesca Bardaji

15· Excursions a l'entorn

16· C. Cultural / Agenda / Humor

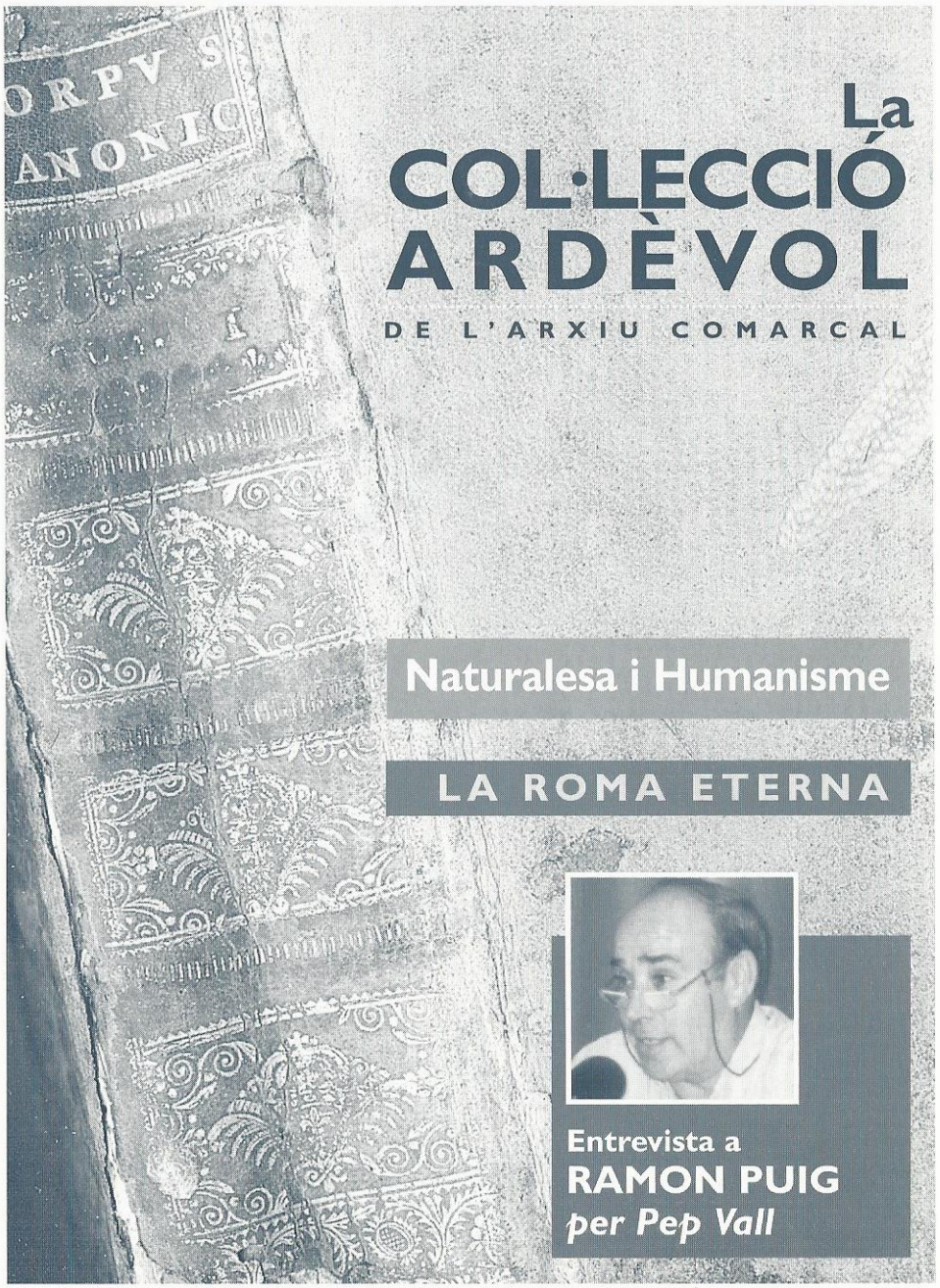

Aquesta edició de CULTURÀLIA ha estat patrocinada per:

SUPERMERCATS ALDI

ESPORT, CULTURA, POLÍTICA

per Joan Bernà

Els qui vam obrir-nos a la consciència cívica i política just quan el dictador agonitzava vàrem quedar marcats -és només una manera de dir- per la forta presència de la paraula "alienació". A 6è de Batxiller i a COU, quan l'adolescència demostrava que, encara que ens ho semblés, no érem adults, perquè no havíem viscut prou, calia assegurar el progressisme i el coneixement solvent de la realitat amb la certesa que no estàvem alienats, que cap manifestació social sense sentit de cultura profunda ens podia contaminar. És clar que l'arrel d'aquesta percepció era marxista o, en qualsevol cas, indubtablement d'esquerres. Cadascú s'espavilava a deixar clar que la mà llarga del capital no tenia força suficient per enganxar-lo a la roda de la rutina irreflexiva i de la pròpia instrumentalització. El poder autoperpetuat sabia dissenyar els instruments de control i de domesticació del personal que no estava cridat a manar i a figurar. Entre aquests instruments, l'esport i singularment el futbol jugaven un paper cabdal. Fins i tot recordo un article local intitulat "Quan els futbolistes pugen als altars" que certificava estadísticament la utilització de la passió per l'esfèrica, de manera molt accentuada durant les dictadures de Primo de Rivera i del cabdill de Finisterre.

D'acord amb el fil d'aquesta tesi, a més futbol, més alienació i menys cultura. Que hi pugui haver un punt de veritat no serveix per aixecar una conclusió general. Portem anys de democràcia i el delit pel futbol avança a més velocitat que la que tenien, dream-team enllà, les canonades d'en Koeman a pilota parada. Potser només han augmentat la instrucció i l'escolarització, més que no pas la cultura, però és evident que el major nombre de coneixements globals del conjunt de la gent, per dir-ho més asèpticament, no ha fet minvar la il·lusió col·lectiva pels esports.

No era exacta, per tant, aquella treballada, però simple, conclusió sorgida del concepte d'alienació. No era cert, tampoc, que la veritat fos progre per no ser pija, perquè hi havia un saludable gruix de gent, curull de civilitat, que no necessitava etiquetes formals per avançar, ni divisions maniquees de les activitats humanes, ni romanços d'autocomplaença adolescent, que en algunes persones s'ha allargat anys i anys.

I és que potser l'enemic a batre no és una o altra activitat humana, ni les preferències vitals dels uns o els altres. En el fons ha de pesar la consideració del gust per la qualitat, per les coses ben fetes, per l'harmonització del gaudi individual amb els interessos generals de més volada. Tal vegada, la superficialitat i la comercialització siguin el resum del problema, si és que la qüestió mereix el conflicte per nom.

Apel·lo, per formular un final en boca d'altri, tot pensant en l'elegànica d'en Marcial o en una assistència d'en Laudrup, a les paraules de l'escriptor Lluís Racionero: "no veig el futbol com una celebració tribal, sinó com un exercici d'emoció estètica." Així centrats, no ens marcaran fora de joc.

Nota: En l'anterior núm. de la revista Culturàlia, l'article referent a la Fira del Teatre que apareix signat per la Redacció correspon a una carta al director d'un targarí.

REVISTA *CULTURÀLIA* · Núm. 12 octubre 1999
Direcció: Pep Vall
Consell de redacció: Jaume Espinagosa, Carles Domingo, Gener Gonzalvo, Josep M. Ricard.
Col·laboradors: Carme Asensio, Joan Bernà, Maurici Graus, Noèlia Lardíez, J.B. Solé, Ermengol Puig, Francesc Gasull, Teresa Garcia, Francesca Bardají, Josep Ribera, Miquel Millà.
Edició: Centre Cultural de Tàrrega, C. de les Piques, 1 25300 Tàrrega
Disseny i realització: Central de Disseny Tàrrega SL

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen el parer de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

Dipòsit Legal: L-1528/98

Entrevista a

RAMON PUIG

REGIDOR DE CULTURA

per Pep Vall

Tenint em compte que som un centre de Cultura i Culturàlia una revista cultural, hem cregut adient parlar amb el nou regidor de Cultura, Sr. Ramon Puig i Cunillera.

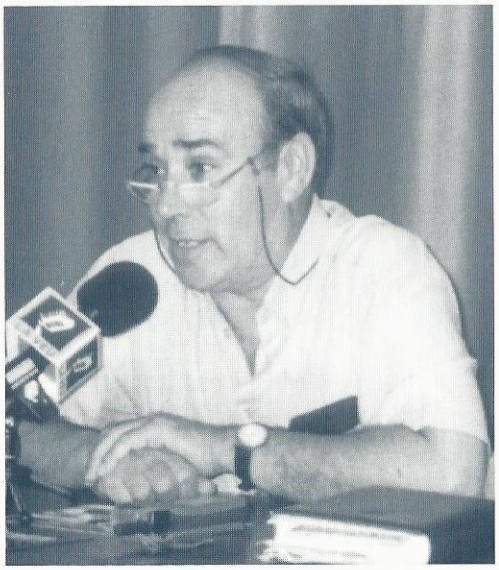

Des de fa molts anys participes en múltiples activitats en entitats culturals i cíviques; ara mateix estàs vinculat al taller Alba i la BAT: com afrontes aquesta nova etapa al capdavant de la Regidoria de Cultura, que du a ter-me tantes activitats i té força prestigi?
Amb molta il·lusió i ganes de treballar per la cultura de Tàrrega i el nostre país, Catalunya.

Teniu bona relació amb l'anterior regidor, Sr. Joan Tous?
Amb el Sr. Tous tenim una bona relació de fa molts anys; espero que aquesta nova etapa davant la Regidoria de Cultura serveixi per enfortir els llaços d'amistat i companyonia.

Com veus la marxa actual del Centre Cultural, d'aquesta revista i dels premis Culturàlia que vàrem endegar l'any passat i que enguany celebrem?
Penso que en aquest moment esteu fent una bona feina, tant a nivell de treball com plublicant la revista, i especialment en la valoració de les entitats targarines amb els premis CULTURÀLIA. Crec que és una festa que no es pot deixar perdre; al contrari, cal potenciar-la cada any més.

Podràs compaginar el nou càrrec amb el de vicepresident de la BAT?
Perfectament; els companys de la BAT saben que tinc molta feina, però quan convé estic al seu costat. Per altra part, pensa que és una entitat amb molts anys de rodatge, amb una gent incansable, la qual cosa facilita molt la feina.

Parlant de la BAT, s'hi fan moltes activitats: teatre, dimonis, cavalcada de reis... és admirable la capacitat de treball que teniu, però: no pot anar això en detriment de la labor específica, del teatre? No hi manquen obres de més profunditat i compromís, en la programació?
En determinat moment, vàrem creure que era bo tenir totes aquestes activitats, la qual cosa no vol dir que hagi de perjudicar la labor teatral. Altra cosa és que a la BAT li manqui realitzar obres de major profunditat. En tot cas és un tema que la Junta de BAT s'hauria de plantejar.

El Teatre Ateneu que gestiona l'Ajuntament es remodelarà aviat. En què consistiran les obres? Duraran molt? Es podrà fer el curset de teatre amateur aquest any?
S'està mirant que les obres de l'Ateneu comencin després de la Festa Major de Maig. Això vol dir que es podria fer el concurs de teatre amateur i totes les activitats programades.
Quant a les obres la idea és arranjar la sala donant-li el pendent necessari perquè els espectadors no es facin nosa uns als altres en la visió dels espectacles. També arreglar camerinos, lavabos, etc.

Fa poc que t'has fet càrrec de la Regidoria: tens alguna idea o projecte que vulguis destacar?
D'idees i projectes sempre en tinc: el principal crec que és potenciar les entitats perquè treballin cada dia més pel bé de la ciutat de Tàrrega i de la cultura en general.

Vols afegir quelcom?
Com a regidor estic a disposició de les entitats per a qualsevol consulta o necessitat que tinguin.

NATURALESA i HUMANISME

per Josep Ribera i Camps

Humanisme. Santa paraula: Tots la reverenciem. Com fan els catòlics amb Jesucrist: tot són reverències, no seguiment. Qui pensa a agafar la creu del sacrifici? Amb l'-humanisme fem igual.

De l'entusiasme de la idea, passem a la pràctica dissolució d'aquesta; això sí, amb gran entusiasme en les dos direccions.

Podem dir —entre moltes coses— que l'-humanisme és l'autocompassió que sent el gènere humà, —individualment o col·lectivament.

Això genera un sentiment —fora matèria— d'ajuda al malalt, al dèbil i al necessitat, en qualsevol cas o lloc que es manifesti. Tot això és per tots sabut. El que jo em pregunto és: qui dimoni ens ha ficat això al cap si és antinatural? També sentim un seriós respecte per la Naturalesa, que tot —o gairebé— l'hi engaltem. Emprant la terminologia atòmica, —tant de curs legal, avui dia—podríem dir que l'-humanisme és, l'antiproton, —l'antimatèria— de la Naturalesa. Una afirmació així i d'antuvi, pot deixar palplantat.

Però, mirem d'aprofundir en el pensament. És creença generalitzada que nosaltres som fills de la Naturalesa, —potser—amb ànima i tot inclosa. Pensem tam-bé que la Naturalesa impulsa la creació, la conservació i l'evolució de l'espècie.

Nosaltres, els homes que estem el màxim de dotats d'orgull, per sentir-nos: jó soc jo, per sobre de tot; i que no és pas una frase feta, sinó que demostrem constantment, si les circumstàncies ens son propícies; som fins aquí, conseqüents amb la Naturalesa, si és que hem entès bé el missatge. I quin és aquest missatge que la mare Naturalesa ens planta davant dels nassos?

Primer que per assegurar la nostra vida animal, ens hem de procurar —i sense barreres de cap classe— dels medis que estiguin al nostre abast, i sense reparar en medis ni conseqüències, actuals o posteriors —a tercers— o al més pròxim.

Segon, això assolit, dirigir el nostre esforç evolutiu —competitiu que se'n diu ara— per ésser —si no l'únic— sí almenys dels pocs escollits en el positiu esforç; i assentat estigui sobre una més o menys gran muntanya de cadàvers, si és precís.

Aquesta llei natural —de la Naturalesa— l'ha adoptat la humanitat des de temps immemorials, fins als nostres dies. Seguida és també, per la resta d'animals i vegetals i no crec que en puguem excloure res del que és creat.

Almenys el nostre cas —l'home— sembla que el nord que es persegueix és: oblidar-se, apartar o destruir els individus més dèbils i imperfectes, i favorir els més ben evolucionats, per dirigir-los a un desconegut fi, si és que aquest existeix. Ja tocant de peus a terra, podem dir que, qui més representa —o millor ho fa— i des de les idees, avui en voga, dels partits; són els que es diuen conservadors, i capitalistes; per conseqüència pròpia. Aquests, —almenys, i molts, sols d'idea— pensen estar en camí o haver assolit aquesta superior alçada a què la Naturalesa ens empeny. En aquest ideari i la seua material concreció, no hi entra cap bri d'humanisme.

Podem dir que els criteris —o partits conservadors— són els més primitius, els que sols animalment han evolucionat. Desconeixent, despreciant o aniquil·lant els partits que han fet del criteri humanista la seva bandera; com poden ésser els comunistes, i ja més destacadament, els socialistes. Això en l'arena política, tan poc inestable i fiable, com les arenes del desert, bufades pel simun, i canviant les dunes de l'horitzó amb màgica facilitat. Com va néixer, i quan, la idea de l'humanisme?

No disposant de la suficient informació, ni mitjans per obtenir-la, —si és que hi és— comencem per la vinguda de Jesucrist, predicant els principis d'aitals idees. En aquells temps, vull suposar, que la pràctica de la idea, encara era més minsa que en l'actualitat. Tampoc llavors i ara, el pobret i desgraciat, despertava gran simpatia. L'animalitat privava en tots els ordres. Pot ser per pura ignorància que les coses podien ésser d'altra manera. No és excusable avui que —per bé o per mal— patim d'un empatx d'informació. Tenim doncs, que de fa molt temps, l'home encara no contaminat per la idea, sabia i sap, cap on dirigeix els seus passos, encara no sols, sapigui conseqüentment el camí i menys encara l'objectiu a aconseguir.

Si en general s'imposés la idea, ensorraríem el principi bàsic en què vivíem. Si dins el primigeni ordre evolucionista, en naixés una branca creacionista, seria admissible i raonable la tal sortida, al tal misteri?
Aquesta proliferació de Déus —que es creuen arribar a ésser certs homes triomfadors, posseïdors de grans poders terrenals— sobre la gran massa de desgraciats i desposseïts que els envolten, sembla no ser ben vistos pel Déu únic i vertader. Del que decreta clarament i sense embuts: no tindràs altre Déu fora de mi.

Si no els poses les peres a quarto —com vulgarment es diu— podria representar un perill aquesta proliferant florida de Déus bastards, enfront del Déu únic. I com aquest no és tan tonto com Felipe González; infern, per què et tinc? Fent un esforç d'imaginació, podríem entendre força adient, pel cas, l'adoctrinament de Jesucrist, als seus oients, això de la germanor comunitària, en què tots tenim els mateixos drets i la igualitària frucció dels matixos, anem d'un inesgotable i compassible amor, envers tots. Això, d'una bellesa incomparable, xoca frontalment, amb la idea evolucionista emparada per la mare Naturalesa, del cada u; arribi el més amunt que pugui, sense mirar prim, si ens carreguem la idea i el qui en ella creiam.

L'humanisme, doncs, tira per terra la idea de la competivitat, en què sols victoriosos uns pocs queden, i allà se les arreglin els vençuts.

Aquí la Naturalesa, i aquí —com no— també l'humanisme.
Quants grams —i de quin sac les vol— que les hi pesi, a vostè, Senyor?

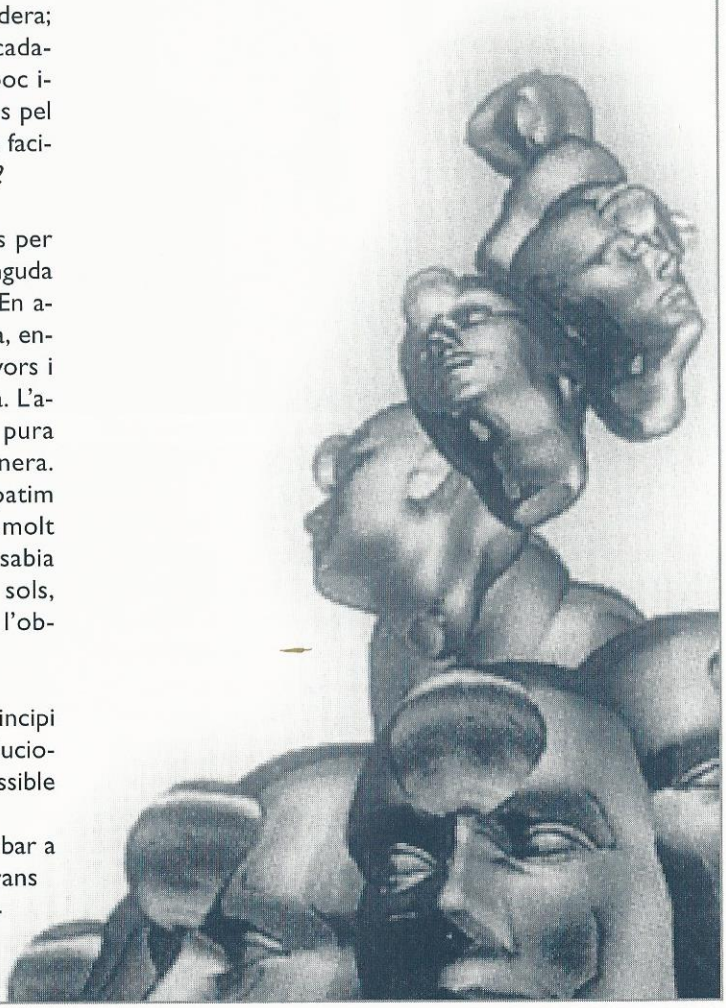

LES DONES SÀVIES, *de Molière*

per Miquel Millà Novell

Aquesta comèdia clàssica i ben coneguda de Molière és una caricatura de les pretensions ridícules i afectades de certs personatges de la burgesia (dones principalment) en el camp de les ciències, de les lletres i d'una falsa espiritualitat. No haguéssim pogut acceptar mai que feien de cos; com a molt "feien d'ànima"

L'Ateneu era ple i es respirava el caliu dels grans espectacles; el públic no en va sortir pas decebut de la representació.

El muntatge escenogràfic presentava un saló d'una família adinerada de la burgesia francesa de l'època de Molière (s. XVII). No hi faltaven les grans portes, el foc de terra, la gandula i fins i tot el terra imitant la pedra de marbre. Tot correcte.

Aquesta obra té una estructura senzilla, linial i de caràcters plans; l'enfocament caricaturesc permet el lluïment dels actors, si tenen la vis còmica necessària i si se'n serveixen mínimament per completar la paròdia. Tot això va convergir en l'espectacle dirigit per Rosa Novell.

La traducció catalana era, com l'obra original, tota en vers. Aquest fet, però, és una mica problemàtic si no se saben evitar els perills de la versificació. El primer és l'esclavatge de la recitació; aquest fou el cas d'algunes intervencions d'Enriqueta (Beatriz Segura), en el paper de filla que es vol casar: es deixava portar per la musicalitat dels versos adequant l'entonació més al ritme del vers que al sentit del que deia.

El segon perill és el ritme de la dicció, que s'ha d'adequar al contingut de les idees i a la rapidesa de comprensió del públic. Ens referim en concret a l'escena de la discussió entre el poeta (Francesc Galera) i el pretendent Tril·liró (Xavier Bertran): cada intervenció de l'un o de l'altre era un «tour de force», una mostra d'ingeni en què es contestava l'atac rebut i se'n feia un de nou a l'adversari; les rèpliques eren molt ràpides, tant que l'espectador perdia la capacitat de seguir la diatriba dialèctica. El ritme massa ràpid feia perdre el plaer de copsar aquella sèrie d'idees enginyoses encadenades.

Malgrat aquestes dues observacions, fou una representació que valia la pena de veure i que el públic va premiar amb forts aplaudiments com a expressió de la seva complaença.

On no hi ha propietat no hi ha injúria. Jonh Locke

30 anys I UN DIA

per Jaume Espinagosa Marsà

Absort en la lectura de les pàgines dedicades a l'Urgell, al llibre *Catalunya visió*, de Josep Vallverdú i Ton Sirera, hom s'adona que la veritable riquesa, transformació o si voleu pacífica revolució social d'aquestes contrades és una història viscuda per les persones que tenim una quarantena d'anys i protagonitzada pels nostres pares, sense anar més lluny.

En aquest final de mil·leni, i pràcticament de segle, capficats uns i embadalits d'altres pels avenços tecnològics i connectats cada dia més a Internet sembla que repassar la crònica dels darrers trenta o quaranta anys de les terres urgellenques sigui remuntar-se a una època arcaica, que es perd en la nit dels temps. El salt de passar del carro i la mula a l'ordinador aplicat a les feines de la pagesia i de la ramaderia ha estat de vertigen.

En el volum que ens ocupa de *Catalunya visió*, Josep Vallverdú ens descriu, amb la seva claredat mestra, el nou ritme vital que es respirava a les terres del gran Urgell, l'any 1968: «Crit i muscle, color i presumpció, fatxenderia i greix, paraulota i riallada. Fires nervioses i grasses, mercats bigarrats, motorització fins al límit, barret texà i camisa de quadres, frigorífic i calefacció, grans botigues, grans magatzems, grans places, amples camins. Tallers mecànics i supermercat. Parets de tàpia i eixampla grisa. Gestors i representants. Sitges immenses, estacions de gasolina, perruqueries de senyores i festes majors d'hereu escampa: Pla d'Urgell.

»Paisatge monòton, llisor productiva, hortes rabiosament plenes, amanides monumentals, caragolades refinades. Xefles i forrolla, bona cara i bons fems, aigua corrent i cotxe a la porta, poca mula i poca endreça, noies altes i ben nodrides, campionats de billar i concurs del vestit de paper, i exposicions de maquinària, i sucursals bancàries, i fàbriques de pretensats, i desidratadores mecàniques. Crèdits irrevocables i inversió de capitals. Preus astronòmics dels parcel·laments agrícoles, sindicats i cooperatives monstruosos, cafès de gran capacitat, cinema parroquial i cinema pagà, processó i paganisme, i alguns protestants, i l'extremunció que no hi falti: Urgell.

»No hi ha eco del passat: tot és present i gairebé futur. No hi ha un pam de terra per aprofitar ni un sac d'adob que vagui. El comerç és frenètic, l'edificació anàrquica. Ningú no sembla vell. Les dones van de color i els homes amb camises que no es planxen. Ningú no sargeix i els corrals desapareixen: el taulell mana i el taulell ho forneix tot.

A l'hora de despendre, la mà és mà foradada. ¿Quin poble farà la festa major més grossa? i qui casarà la noia amb més de rumb? ¿Qui es farà fer una llosa sepulcral més recargolada? ¿Qui es comprarà els mobles més lluents?

»A mitja hora de cotxe del centre de l'Urgell hi ha la pobra Segarra, l'eixuta Segarra conservadora. A mitja de cotxe. No veureu enlloc dues terres tan diferents en configuració, en tarannà, en recursos. L'Urgell pla és tot ell enfora, tot ell cridaner, generós, tarambana, violent, rialler, inflat».

I sobre les dues capitals de l'Urgell afirmava: [...] Mollerussa és el prototipus de vila de terres de regadiu, de mercat a l'engròs, punt de concentració que, si bé en capacitat d'atracció numèrica pot equiparar-se a Tàrrega, en xifra de negocis està ben a prop de superar-la, gràcies a les més grans possibilitats dels pobles veïns. Tàrrega continua tenint una comarca —immediata— de secà, mentre que Mollerussa rep tots els compradors dels pobles pròspers de l'Urgell regat i de la Noguera, i fins i tot del Segrià.
»A la més llarga tradició i senyoriu de Tàrrega, Mollerussa oposa la fàcil proliferació del seu atractiu modern, la seva obertura de compàs, la seva psicologia encara primària, la realitat del seu enorme poder polaritzador."

I continua: «A Tàrrega senyoregen un bon pam. La ciutat, tan bellugosa els dies de feiner, presenta en altres moments un reposat i quiet batec. Una autèntica capital comarcal. [...] Tàrrega és llaminera. [...]. Ciutat comercial indiscutible, mercadana de vell encuny: democràtica i un xic descordada entre setmana; senyora i mudada; filharmònica i enllustrada els dies de festa».

¿Passats aquests trenta anys i escaig, la problemàtica actual de la pagesia urgellenca, lleidatana i per extensió de molts indrets catalans podrà superar els reptes que ens imposa i ens imposarà cada dia més l'Europa dominada pels països del nord i la creixent i imparable globalització de l'economia mundial? I la nostra societat, com afronta aquests difícils reptes?

La COL·LECCIÓ ARDÈVOL

DE L'ARXIU COMARCAL

COL·LECCIÓ ARDÈVOL

L'Arxiu Històric Comarcal de Tàrrega s'ha decidit, enguany, a encetar una nova col·lecció de llibres, de periodicitat anual. Es tracta de la COL·LECCIÓ ARDÈVOL, atenent al nom d'un dels llinatges més rellevants de la Tàrrega medieval. La Col·lecció pretrendrà divulgar entre els targarins i urgellencs els diversos treballs de catalogació que es porten a terme a l'arxiu. En aquesta col·lecció també hi tindran cabuda reedició de facsímils antics d'interès històric, reculls gràfics inèdits, o bé també treballs historiogràfics interessants, fets pels nostres estudiosos i investigadors, i que per la seva extensió, depassen els límits de la revista URTX, que editem conjuntament amb el Museu Comarcal de l'Urgell. Val a dir que no s'hi inclouran descripcions de guies, catàlegs i inventaris de fons arxivístics, pròpiament dits, car aquests seran objecte d'una altra col·lecció a part, dirigida sota les directrius tècniques del Servei d'Arxius de la Generalitat de Catalunya.

La direcció de la col·lecció anirà a càrrec del director de l'Arxiu Comarcal, i a més s'ha constituït un consell assessor, per tal d'aconsellar i proposar les futures obres a editar. Des d'aquí, doncs, animem els ciutadans interessats en la nostra història, a donar suggeriments sobre la col·lecció. Estem oberts a propostes que siguin d'interès, pel bé de la nostra historiografia.

En el primer volum de la COL·LECCIÓ ARDÈVOL, es publica el catàleg del Fons Antic de la biblioteca del llinatge Pedrolo, dipositada al nostre Arxiu Històric Comarcal. Es tracta d'una magnífica col·lecció de llibres antics, —en total, 159 volums del segle XVI al XIX—, que provenenen de l'antiga possessió dels Pedrolo, al castell de l'Aranyó, i que ara eren curosament conservats a la casa de la família al carrer Major de la nostra ciutat. Des d'aquí volem agrair públicament la generositat de la família de l'escriptor Manuel de Pedrolo a l'hora de cedir aquest fons a l'Ajuntament de Tàrrega i a l'Arxiu Històric Comarcal, col·lecció que ha enriquit nota-

blement el nostre patrimoni bibliogràfic i documental.

El catàleg l'ha confeccionat la jove i experta bibliotecària de Tàrrega, i Perelló. Emma Novell, actualment bibliotecària de l'Institut Químic de Sarrià de Barcelona. L'autora, amb anterioritat, havia estat becada per la Biblioteca de Catalunya i per la Biblioteca de la Maternitat de Lleida.

La presentació d'aquest primer volum anirà a càrrec de l'especialista pedrolià Xavier Garcia, i tindrà lloc el proper 3 de desembre d'enguany a la Biblioteca Comarcal de Tàrrega. Esperem, doncs, la vostra assistència a l'acte, al qual esteu convidats, i que el llibre sigui del vostre interès. Aquest fet ens esperonarà a continuar treballant de cara al futur, per tal de divulgar les feines, sovint callades, que es porten a terme a l'Arxiu Històric Comarcal de Tàrrega, i que convé que els nostres ciutadans en tinguin coneixement, i en puguin gaudir amb la seva lectura. Finalment, val a dir que la COL·LECCIÓ ARDÈVOL resta oberta a les col·laboracions, no només de temes relacionats amb la ciutat de Tàrrega, sinó a tota la nostra comarca de l'Urgell, a la qual servim en la nostra condició d'institució comarcal. Extenem, doncs, la nostra invitació, també a tots els urgellencs.

per Gener Gonzalvo

PIERCING I TATOO

METÀFORES ARTÍSTIQUES

per Ermengol Puig i Tàpies

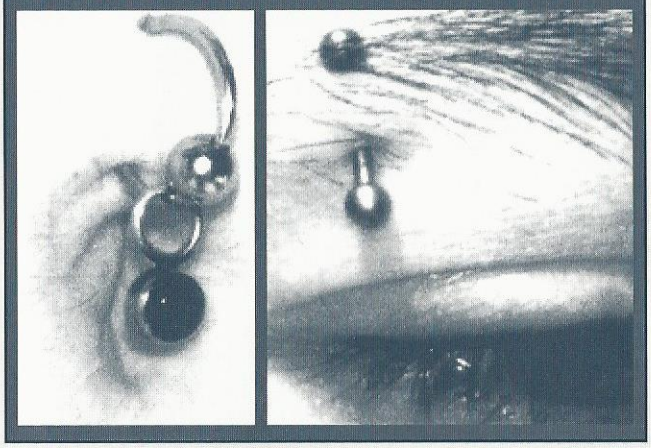

Els antropòlegs diuen que, amb la finalitat de ressaltar la personalitat i l'estima o per comunicar aspiracions, obssesions i denúncies pròpies, des de sempre els humans han ornamentat el seu cos. Des de sempre, també, aquestes accions s'han dut fins a extrems durs com són modificacions corporals o de la imatge. S'arriba, fins i tot, a dràstiques amputacions i a impactants ferides força incomprensibles per qui no les practica. Durant el darrers anys ha reviscut i proliferat, sobretot entre gent jove, l'ornamentació del cos a base de fantasiosos ***tatoos***, que clarament han evolucionat cap a formes més adaptades a l'estètica actual. Els clàssics dibuixos orientalitzants i els temes marcadament masclistes s'estan veient superats per formes cada cop més futuristes, naïfs i psicodèliques. El piercing és una altra manifestació més contundent, ja que per la seva acció traumàtica sembla més agressiva. Acostuma a sorprendre per l'originalitat, la imaginació i les insinuacions, molts cops velades, de la seva ubicació corporal. Molts espectadors ho valoren com una simple moda o una fotesa. Altres, més radicals, ho consideren una perfecta ximpleria i un niu de possibles infeccions.

Crec que, en aquestes actituds, en el fons i ha una filosofia que considera el cos com un element diferenciat de la subjectivitat de la persona i el valora com quelcom que pertany a una cultura i a una època. No sé si molts dels seus practicants, amb les seves accions, són totalment conscients d'aquest caràcter històric i sociològic que imprimeixen a la imatge del seu cos.

La majoria dels seus usuaris crec que ho entenen simplement com una manera de contestació als ideals estètics i als sublims valors de la societat. Voler remarcar l'individualisme, ser o creure's diferent o dessacralitzar el clàssic concepte que es té del propi cos i de l'art són justificacions comunament acceptades. En qualsevol d'aquests casos el cos i la pell també són entesos com a suports o metàfores artístiques i com a darrer reducte de la llibertat absoluta i individual. L'art, en l'actualitat, ha esdevingut d'una gran complexitat i la temàtica cada cop és més diversa i dispersa. Les pràctiques artístiques, associades al cos, son de plena vigència i acceptació. Ho evidencien els nombrosos simposis i les exposicions que darrerament s'han dedicat a les diferents direccions que ha anat agafant el ***"body art"***.

Un dels iniciadors, als anys 60, fou el francès Yves Klein que, amb la provocadora actitud dadaista que sempre el ca-racteritzà, feu servir el cos femení com a pinzell. Dues joves nues i embetumades de blau deixaven l'empremta dels seus cossos sobre paper blanc. Des dels anys 80, i per a escàndol de molta gent, s'han generalitzat les idees de dessacralitzar el cos com a imatge de Deú i la de popularitzar l'art per despullar-lo del caràcter sagrat i immutable que massa sovint l'havia acompanyat. De fet, amb això, el que es pretén és que l'espectador abandoni el seu caràcter de comtemplador purament passiu. Aquest desig és força encomiable. Per aconseguir-ho, i també per mostrar un latent malestar social, l'art corporal, el ***"body art"***, no ha dubtat d'emprar les formes més abjectes, obscenes i crues de la materialitat i de la química del propi cos. El pot de merda d'artista que Piero Manzoni escandalosament presentà l'any 1961, s'inscriu en aquest conjunt de metàfores agressives i aberrants (defecacions o falsos líquids corporals) que es volen rebel·lar contra tot allò considerat decorós i volen mostrar la situació de malestar individual i social. A partir del cos, com a referent, cerquem mutilar "l'estatu quo" en què una bona part de la societat sembla estar còmodament instal·lada. El cos deixa de ser un dominant, de combatre la intolerància del puritanisme i d'alliberar el cos i la sexualitat de tot component estètic.

Els camins del ***"body art"*** són molt heterogenis i diversificats. No sempre es manifesten de forma tan contundent i dura. Molts cops ho fan amb veu més tímida i lleu. És el cas de l'Olga Pijuan que l'any 1997 morí a Nicaragua. Aquesta artista nasqué a Tàrrega l'any 1952. Per a mi ha estat una feliç descoberta. Se la considera, tot i que la seva obra, força conceptual, no és massa extensa, la pionera del ***"body art"*** a Catalunya. Treballava amb imatges fotogràfiques i seqüènciava accions del seu cos amb el mínim de recursos materials. A Brossa li encantà i els crítics auguren que, amb el temps, la figura d'aquesta targarina anirà creixent.

L'humorista és un home de bon mal humor. Jules Renard

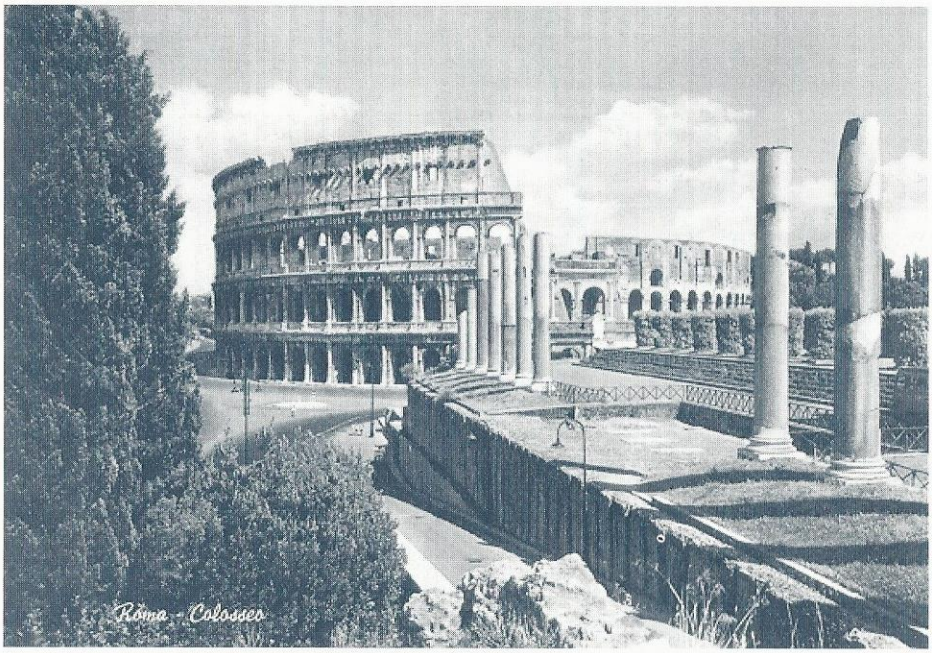

LA ROMA ETERNA

per Maurici Graus

Creiem que un dels principals objectius turístics dels viatges culturals que es poden fer és la visita a la bimil·lenària ciutat de Roma i gaudir dels múltiples atractius que ofereix als viatgers que tenen la sort, com nosaltres en ocasió recent, de poder admirar-la i a la vegada experimentar unes sensacions fins ara inèdites en la nostra curiositat personal.

Roma, realment, té un sabor especialíssim per als que estan sensibilitzats per les arts, però principalment pel que fa a la història, l'arquitectura, escultura i pintura, condensades en grans museus i visites a monuments concorregudíssims gairebé en totes les èpoques de l'any. Als del Vaticà, especialment, hi aflueixen milers i milers de persones diàriament com a vertaderes riuades humanes. Tot és poc sacrifici per poder admirar, entre altres, els grans valors artístics de la Capella Sixtina, pintada per Miquel Àngel (1475-1564), extraordinari pintor escultor que amb Rafel Sanzio (1483-1520) han estat els dos artistes més prestigiosos i que més obres transcendentals han aportat i amb les quals han enriquit el patrimoni cultural de l'Estat del Vaticà.

La grandiositat dels edificis que configuren aquest Estat —encara que el més petit del món— amb la Basílica i Plaça de Sant Pere, d'estil renaixentista, com a obres cabdals corprèn a tot visitant i el fa sentir transportat a un altre món, pel que simbolitza com a centre del cristianisme universal.

L'interior de la Basílica, immensament ric d'ornamentació i història, imposa sobre manera per la seva voluminositat. L'altar major amb un templet de quatre impressionants columnes d'estil barroc en forma d'espiral, és per recrear-se en la seva contemplació. Sota mateix, hi ha la cripta que guarda les despulles d'anteriors Sants Pares, en austeres i respectives sepultures que inviten a la més profunda meditació. Les corresponens a Pius XII, Joan XXIII i Pau VI inspiren un respecte i una devoció especial, per representar els nostres més recents contemporanis.

A Roma, ciutat de les mil esglésies, hi viuen tres milions de persones censades i una considerable població flotant superior a les tres-centes mil, segons ens van informar. Entre les edificacions més antigues destaquen sobretot el Coliseu, els Fòrums, el Castell de Sant'Angelo, el Pantheó, l'arc de Constantí i la més recent i important descoberta de les ruïnes del segon palau que va fer contruir (els anys 60 de la nostra era) l'emperador Neró, a la part baixa dels jardins de la Colle Oppio, situats tot just al costat del famós Coliseu. Hem d'esmentar també el monument modern (1885), de gran espectacularitat, dedicat a Vittorio Emanuele II, d'unes proporcions descomunals.

La ciutat de Roma podria i hauria de millorar alguns aspectes essencials referents als transports públics, i de netedat dels carrers i alguns voltants dels monuments famosos i de nombroses i artístiques fontanes, com la de Trevi i plaça Navona, autèntiques meravelles escultòriques, a més de places de tanta fama com la Piazza di Spagna i la mateixa Navona. Gaudeix d'extenses plantacions d'arbres i de privilegiats miradors des de cada una de les Sette Collinas que envolten la capital, i les qulas són els seus vertaders pulmons naturals a través d'espesses frondositats.

Ens hem permès fer un petit comentari del nostre afortunat viatge familiar a la sempre antiga, monumental, atractiva i eterna capital d'Itàlia. I amb tot el nostre sentiment i admiració li diem: Arrivederci, Roma !

Reflexions al voltant d'*Eyes wide shut*

ULLS MIG OBERTS

Estic assegut a la platea d'un cine de Ponent; aviat es projectarà *Eyes wide shut*; la sala és plena de gom a gom, amb un públic molt heterogeni. I comença el film. Durant la primera mitja hora no sento ni un comentari, ni un moviment, fins que quatre adolescents femenines del darrere xiuxiuegen: "què bo que està el tio" (es refereixen a Tom Cruise assegut al llit amb el tors nu i escoltant atònit la confessió sexual de Nicole Kidman). Al cap d'una hora, noto cert nerviosisme, gent que es remou a la butaca, sons de disgust i les primeres desercions. Un cop acabada la sessió, la gent desfila amb cara d'interrogant i alguns recomanen als que estan a punt d'entrar que canviïn de parer, que vagin a una altra sala. Mentrestant, penso: "doncs a mi m'ha agradat".

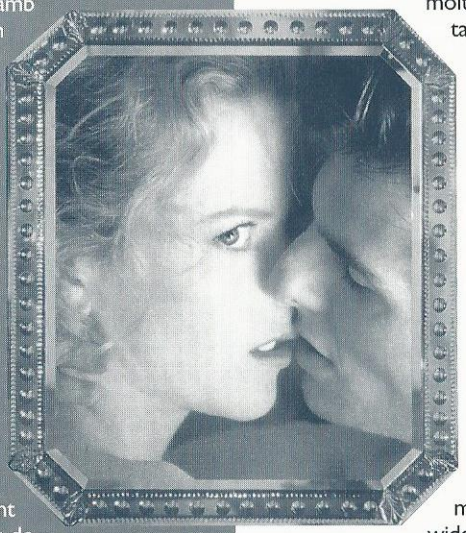

I no me les vull donar d'intel·lectual, ni d'elitista. Senzillament vull afirmar amb rotunditat que *Eyes wide shut* és una gran pel.lícula, que explora els racons amagats i foscos de la psique humana (sobretot de la sexualitat), que retrata l'altra cara de la societat del benestar (el pare que tolera per diners la prostitució de la seva filla, per exemple), que destapa la hipocresia amb què tots vivim, i tot això, servit sota la poderosa mirada de Kubrick. O sigui, amb escenes de deu, quinze, vint minuts; amb la càmera fixant-se en cada detall, en cada reacció; amb una banda sonora que et colpeja el cervell, amb l'estil Kubrick en definitiva.

És curiós com el director ha sabut portar cap al seu terreny una novel.la de principis de segle, sobre la qual ha dibuixat un fresc un tant fantasmagòric de la societat actual. De fet, no és coincidència que el guió del film l'hagi escrit Frederic Raphael, l'autor de *Dos en la carretera*. Si a finals dels 60, el film d'Stanley Donen constituí un retrat revulsiu de les relacions de parella, *Eyes wide shut* ve a ser el mateix però en els anys 90.

per Francesc Gasull

ULLS MIG TANCATS

Fa anys, el director italià Franco Zeffirelli va adreçar un telegrama al director nord-americà Stanley Kubrick. El motiu era la simple felicitació per les seves nominacions al premi Òscar per les respectives pel.lícules *Romeo y Julieta* i *2001, una odisea del espacio*. Zeffirelli li deia a Kubrick alguna cosa com aquesta: "m'has fet somiar amb els ulls oberts". Kubrick, un talent cinematogràfic molt personal, és mort. Zeffirelli, desgraciadament, després d'aquest comentari, mai no ha estat el mateix. Kubrick ha mostrat una carrera molt personal, poc prolífica i molt eclèctica. I ens ha deixat, com un testament irònic, com un burleta, la pel.lícula més inclassificable, més torbadora, més...tots els adjectius hi caben.

Eyes wide shut recupera les fixacions més absolutes del món de Kubrick: misogínia, bogeria, violència, morbositat. Misèries de l'ésser humà, plantejades al voltant d'un caràcter molt humà: la gelosia, l'adulteri, el sexe il.limitat dins dels límits del sacrosant matrimoni...La ruptura d'una unitat, l'amor, causada per la sospita, pel desig involuntari, o bé el desig animal (l'instint) d'una traició únicament sospitada...

A *Eyes wide shut* tot és massa superficial, o massa profund. A *Eyes wide shut* tot és massa rigorós, o massa improvisat. A "Eyes wide shut" tot és massa pla, o massa tortuós. A *Eyes wide shut* Kubrick ens regala la seva pel·lícula, ni teva ni meva. Kubrick, com sempre, va fer la seva pel·lícula. Com sempre. Si fóssim rigorosos i primmirats, diríem que a Tom Cruise la pel.lícula li queda gran; que la senyora Nicole Kidman es referma com una excel.lent actriu; que la música és un encertat contrapunt a l'acció; que els afores de Londres mai no seran els afores de Nova York; que aquesta pel·lícula, a les mans d'un altre director, fóra una fava; que Kubrick, una vegada més, sorprèn, decep, delecta, emprenya i polemitza... això sí que és segur!

per J. B. Solé

Cine Club La Lloca
(2/4 d'11 de la nit, Cinemes Majèstic)

Dia 5 de novembre:
***Pepe Guindo* de Manuel Iborra:** Cine Club La Lloca dedica un cap de setmana a l'actor Fernando Fernán Gómez, amb les seves dues últimes interpretacions: amb la ja ressenyada i amb *La lengua de las mariposas* de José Luis Cuerda, que es projectarà el dies 6 i 7.

Dia 19 de novembre:
***La vida de Brian* dels Monty Phyton:** les pel·lícules de Disney no són les úniques que tornen cíclicament. El ja desaparegut grup de còmics britànics reestrena els seus fillms per a demostrar que, efectivament, són inimitables. Amb *La vida de Brian* coneixerem de nou l'alter ego de Jesucrist.

Repetir és convèncer amb més detall. Duque de Levis

Vist per sentència

per Francesc Gasull

AMUNT

— ***El caso Winslow* de David Mamet**: el conegut dramaturg, guionista i director posa en escena una peça teatral de Terence Rattigan amb la mà d'un mestre. Excel·lents diàlegs i sòbries interpretacions al servei d'un retrat de l'Anglaterra de principis de segle.

— **Takeshi Kitano** i la molt bona rebuda de la seva última pel·lícula, *Kikujiro*.

• La sòbria interpretació, mesurada i gens llatina, d'**Antonio Banderas** a *El guerrero 13*.

— La collonada del "dogma" i la superlativa col.lecció de crítiques excel.lents, ara amb *Mifune·Dogma 3*.

AVALL

— ***La guarida* de Jan DeBont** : de jutjat de guàrdia. Han agafat *Casa encantada* de Robert Wise i l'han revestida de tots els defectes del Hollywood actual: massa efectes especials, personatges mal dibuixats i guió caòtic.

— **El conseller Pujals** i la punyetera polèmica del doblatge en català. Electoralisme i oportunisme de butxaca.

NOTÍCIES DE LA BIBLIOTECA

CARME SOLÉ VENDRELL A LA BIBLIOTECA

El 26 de novembre la Biblioteca complirà 5 anys. Sempre ens agrada celebrar-ho amb una setmana d'activitats un xic especials; conferències, tallers, hores del conte, recitals, presentació de llibres, etc., s'han portat a terme en els quatre aniversaris anteriors. Aquest any tindrem el plaer de comptar amb la presència d'una il·lustradora del nostre país, reconeguda arreu del món, **Carme Solé Vendrell**, que ha il·lustrat més de 300 llibres, d'alguns n'és també l'autora del text. Ha fet els dibuixos de dues sèries de dibuixos animats a Anglaterra. Col·labora assíduament a la revista ***Pomme d'Api***, a ***Cavall Fort i Tretzevents, Cricket i Ladybug*** als USA.

Exposicions arreu del món. Ha format part de nombrosos jurats nacionals i internacionals, ha impartit classes per a professionals a l'Escola Massana de Barcelona, a Mèxic, Brasil, Venècia i Taipei.

Guanyadora, entre d'altres, de premis com: Apel.les Mestres 1983, Catalònia 1984, Candidata Andersen 1986 i 1994, Serra d'Or 1986 i 1990, Premio Critici in Erba 1992, Prix Octogone la Fonte 1992, Bilderbuch Auswahlliste 1995.

En teatre ha dissenyat l'escenografia i el vestuari per diverses obres i també en ***Colors*** ha fet la direcció i la dramatúrgia.

Actualment treballa en sis relats de Gabriel García Márquez i en la preparació d'una exposició de pintura.

Participa sovint en jornades d'animació a la lectura, a l'Estat espanyol, França, Itàlia, Suïssa.

A Tàrrega ens parlarà de la importància de la il·lustració en els llibres infantils, quins criteris bàsics cal tenir en compte per analitzar-los i fer una bona tria, quines són les seves preferències i les seves experiències en aquest camp. Al final de la xerrada li podrem fer preguntes, i també signarà lllibres.

Biblioteca Central Comarcal de Tàrrega dijous 25 de novembre a les 8 del vespre.

Us hi esperem a tots!!

INAUGURACIÓ

Dimarts 23 de novembre, inauguració de l'exposició del TBO.

TALLER

Dimecres 24 de novembre, Taller a la secció infantil (sol.liciteu informació una setmana abans).

CONFERÈNCIA

Divendres 26 de novembre a les 8.30 del vespre conferència a càrrec de Joaquim Capdevila "La Tàrrega noucentista 1898-1936".

CONTE

Dissabte 27 de novembre, a les 12 del matí, Hora del Conte a càrrec de Teresa La Bruixeta.

Esperem que tots els actes siguin del vostre gust, i MOLTES FELICITATS A TOTS.

Carme Asensio

EL PLAER DE LA LECTURA

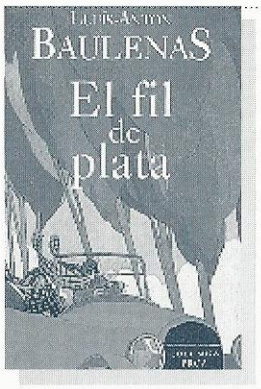

Novel·la: ***El Fil de plata***
Autor: **Lluís-Anton Baulenas**
Editorial: Columna Proa
Pàg.: 286 / Preu: 1900 ptes. aprox.

Fruit de l'atzar o no, *El fil de plata* és la narració de tres vides paral·leles i al mateix temps encreuades d'uns personatges tan peculiars com antagònics. Dos nois i una noia mantenen una relació entre ells certament ambigua que va de l'amistat a l'amor i a la inversa, una mena de triangle amorós que es va desgranant al llarg de tota la història. El resultat: una obra que reflecteix perfectament les incerteses i emocions que viuen tres persones en un panorama més que pessimista a causa de la Guerra Civil.

Novel·la: ***La llamada de la selva***
Autor: **Ramón de España**
Editorial: Edhasa / Pàg.: 186 / Preu: 1900 ptes.

Un escriptor de fama més que reconeguda i d'ideologia comunista entra en crisi personal i decideix sumar-se al moviment "okupa" com a últim episodi de la revolució pendent. Aquest és, a grans trets, l'argument d'una novel·la que podria qualificar-se d'esperpèntica per la deformació que sofreixen personatges i situacions de la vida real. No és estrany, doncs, trobar-s'hi noms canviats d'escriptors reconeguts o d'altres personatges del món cultural, alguns dels quals Ramón de España, com a columnista d'*El País,* coneix sobradament.
En definitiva *La llamada de la selva* és un artefacte literari del tot enginyós que amb un humor àcid i sense floritures literàries només té una missió: entretenir el lector.

per Noèlia Lardíez

JOCS TRADICIONALS

Francesca Bardají

EL MARRO o BARRO

Anomenat també NARRO, DAMA o TRES EN RATLLA, era un joc per a 2 participants. Per jugar-hi calia dibuixar una mena de tauler de joc, ja fos a terra o damunt d'una pedra o altre suport transportable, tot marcant els 9 punts d'un quadrat, resultants d'assenyalar i unir amb línies els extrems de les seves diagonals i mediatrius, marcant-ne també la intersecció al centre del quadrat. D'aquesta manera, en totes les ratlles, sempre quedaven 3 punts en línia recta.
Cada jugador es proveïa de tres fitxes, pedretes, boles o altres estris, distintes o identificables de les de l'adversari.
El joc consistia a intentar posar en filera les tres fitxes pròpies, tot intentant barrar el pas a l'altre participant.
Començava el joc quan el jugador que tenia el primer torn dipositava una fitxa de les seves al punt del mig del quadrat. Cada jugador només podia tirar o moure una vegada alternativa i les fitxes mai no es podien saltar, només desplaçar-se al punt contigu que estigués desocupat.
Guanyava qui primer aconseguia posar "tres en ratlla".

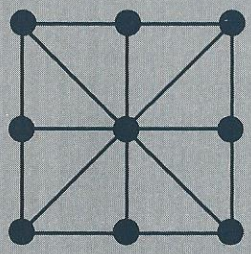

Tenim constància que els pobles antics ja hi jugaven, ja que s'han trobat pedres que tenen gravat el dibuix que el representa en jaciments arqueològics de l' Edat del Bronze.

Els envejosos moriran, però l'enveja és immortal. Molière

Excursions a l'entorn

PROPERA SORTIDA CULTURAL A BARCELONA

La secció d'excursions del Centre Cultural hem preparat un altre viatge cultural a Barcelona, tot seguint l'estructura que ja és habitual: visita a algun museu o edifici cultural singular i assistència a algun espectacle teatral o musical de gran format.

La data escollida per realitzar aquesta activitat és el proper diumenge 21 de novembre, tot just acabat el curs d'Art Català, i la coincidència no ha estat a l'atzar sinó totalment premeditada, pensat expressament per poder aprofitar els coneixements adquirits durant el curset.

Així doncs, el museu escollit en aquesta ocasió és el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), on visitarem les sales d'art romànic i gòtic conduïts per un guia del museu.

Després d'aquest recorregut per l'art català de l'Edat Mitjana, tornarem a l'art més actual amb l'assistència al muntatge musical per excel·lència d'aquesta temporada: al restaurat Teatre Principal de les Rambles podrem gaudir del musical RENT.

RENT, espectacle musical guanyador dels premis Pulitzer i Tony al millor musical de l'any 96, encara està en cartellera a Broadway amb un rotund èxit de públic i crítica, així com també es pot veure a diverses ciutats del món, entre altres, Mèxic i Londres.

El compositor d'aquest musical, Jonathan Larson, va dedicar els darrers set anys de la seva vida a aquesta obra. La seva idea era rescriure l'òpera *La Bohème* de Puccini, fer-ne una versió actualitzada transformant els personatges de l'obra original en joves que lluiten per sobreviure en un món ple de dificultats essent fidels a les seves passions.

El preu d'aquesta excursió és de 4.900 ptes. per als socis del Centre Cultural i 5.300 ptes. per als no socis, inclou el viatge a Barcelona, l'entrada al museu amb visita comentada i l'entrada a l'espectacle. Com sempre, a l'hora de dinar tothom podrà anar al lloc on vulgui. Les inscripcions per anar a l'excursió, així com per assistir al curs d'art català, que és gratuït, es poden realitzar a la Regidoria de Cultura (C/ de les Piques, 1).

excursió a MONTFALCÓ D'AGRAMUNT, OSSO DE SIÓ I CASTELLNOU

El diumenge 10 d'octubre vam fer aquesta sortida, la primera de la temporada i, si bé fou un pel forteta, ens permeté un primer contacte amb la Ribera del Sió, paratge poc freqüentat per la gent de Tàrrega, creiem. Partint d'Ossó recorreguérem els plans cerealístics fins arribar al dipòsit d'aigua que, procedent del canal d'Urgell, abasteix diferents pobles de la zona, i que pot arribar fins i tot a Cervera. Tot i que sentíem algun tret dels caçadors, no passàrem perill; cal dir que no en sentírem molts, ja que poca caça queda per aquelles contrades; sí que trobàrem un gosset perdut que ens acompanyà una bona estona, fins que s'ajuntà a uns caçadors.

Al voltant de les onze arribàrem a la masia de "Ca l'Esteve", d'on és el company del centre que ens feia de guia, i allí ens tractaren a "cuerpo de rey" servint-nos begudes, bon vi, cócs variats, ametlles garapinyades, etc. Tan bé estàvem amb el sol i la fresqueta del matí que no ens n'hauríem mogut.

Però calia seguir i ho férem anant cap a Montfalcó, poble de l'admirat professor Joan Novell, on entre altres coses admiràrem les restes del castell; seguírem fins a Castellnou on també hi ha restes del castell i vam veure una bassa que antigament s'utilitzava per moure el molí.

Després de passar davant d'un poble abandonat i circular per un antic camí de "carrerada" arribàrem a Osso de Sió on celebraven la Festa Major. Hi vam poder copsar aquell ambient de gent mudada i férem el vermut mentre l'orquestra començava a tocar precisament el que s'anomena "Ball del Vermut".

El Centre Cultural

COMISSIÓ DE SUPORT AL CANAL SEGARRA-GARRIGUES

Fa uns dies va tenir lloc una reunió entre el president del canal i membres de la comissió del Centre de Cultura, que ha donat suport durant els últims dos anys a l'acció dels membres de la Junta del canal Segarra-Garrigues.
Els Sr. Carles Benet va informar de l'acte de la firma d'acord entre el Govern Central i la Generalitat, i ens en va lliurar una còpia.
Es mostra esperançat que aquesta vegada vagi de debò, i vàrem estar d'acord a fer un seguiment dels esdeveniments que es produeixin, per tal d'assegurar que arribi a fi de bé.

EXPERIÈNCIES DE TARGARINS A PAÏSOS LLUNYANS

Amb la participació de Josep M. Bosch, Manel Gassó, Maite Trepat i Carme Mill, tingué lloc la tertúlia de referència, que transporta els assistens a llocs molt interesants com Turquia, Perú, Índia i Brasil, revivint les aventures que tingueren els tertulians, i gaudint les emocions viscudes per ells.
Fou una vetllada en què es conjuminà el plaer amb l'enriquiment cultural. Esperem repetir-ho cada any.

PREMIS CULTURÀLIA

Per segon any consecutiu, el Centre Cultural organitza l'entrega dels premis Culturàlia al mèrit social i cultural que enguany s'atorguen a :

—l'artista de més anomenda a Tàrrega i fora vila.

—l'entitat que més ha destacat per la seva labor cívica i social.

—la iniciativa privada més respectuosa amb l'entorn arquitectonicourbanístic.

—a la persona o entitat que ha dut a terme una tasca més meritòria de promoció cultural i ciutadana.

L'acte d'entrega de guardons tindrà lloc el proper dia 27 de novembre,

en un sopar gala al restaurant Jardins La Granja, amb actuacions en directe i un lluït ball de cloenda.

Preu tiquets: 3.500 ptes.

Venda: Bar Art Tapa, c/ Major, 14, Tel. 973 310 327, o al local del Centre Cultural de Tàrrega, carrer Piques, 1, 2n pis, dies 15 al 24 de novembre de 1999, de 8 a 10 del vespre.

Informació i reserva:
Tel. 973 310 150.

agenda

MERCAT D'ANTIGUITATS I DE LES ARTS

Cada 3r dissabte de mes al carrer del Carme.

MERCAT DE SEGELLS, MONEDES I COL·LECCIONISME

Cada 1r diumenge de mes al vestíbul del Teatre Ateneu.

EXCURSIONS A L'ENTORN

Excursió a Passanant, Forès, la Glorieta i la Sala. Diumenge 7 de novembre. Sortida a les 9 del matí de la plaça del Carme (Pati).

EXCURSIÓ A BARCELONA

21de novembre. Visita al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), i assistència a la representació musical RENT.

AJORNAMENT

Ajornada la sortida a la Vall de Boí. Oportunament s'anunciarà la nova data.

TERTÚLIES DEL DIJOUS

"La cultura del vi"
Dijous 28 d'octubre.
Invitats: Josep Borrell, president de l'IEI; Carles de Ahumada, de la Cooperativa l'Olivera, de Vallbona de Les Monges; Ramon Boleda i Ramon Escriba, de Verdú; Josep M. Costa, vinater; Manela González, tècnica del DARP i Santi Torres, metge.

CURSET D'ART (gratuït)

Romànic i Gòtic, (justament les sales que visitarem al MNAC, a Barcelona). Dies 10,11, 17 i 18 de novembre. A la sala d'actes de la Casa de Cultura.

Amb el patrocini de:

AJUNTAMENT DE TÀRREGA

fundació caixaManresa